

punkt et Lands Valuta befinder sig, naar den blot ligger fast, og naar blot Prisniveauet i alle de forskellige Former, hvorunder det giver sig Udtryk, tilpasser sig paa den rette Maade, saaledes at der kommer det rette Forhold mellem Indland og Udland, mellem de forskellige Samfundsklasser og mellem de forskellige Erhverv. Men Forholdet har netop været dette, at den Prisfaldsperiode, som vi nu har været inde i, ikke alene her i Landet, men ogsaa ude omkring i den store Verden, ikke er forløbet paa en tilfredsstillende Maade i denne Henseende.

Dersom man ganske kort skulde karakterisere det særegne Træk ved denne Prisfaldsperiode, maatte det vel være dette, at Priserne paa Fødevarer og paa Raastoffer, altsaa i første Grad paa Landbrugsprodukterne, gennemgaaende er faldet stærkere end Priserne paa de færdige Industrivarer. Det er en Opfattelse, som kom meget stærkt til Orde paa den økonomiske Konference i Genève, baade i den Generaloversigt, som Konferencens Præsident gav ved Mødets Slutning, og paa anden Maade. Jeg tillader mig med den højtærede Formands Tilladelse at citere, at Konferencens Præsident netop fremhævede, at „Landbruget, som mere og mere industrialiserer sine Arbejdsmetoder, lider direkte under den Kendsgerning, at i visse Lande er Industripriserne forblevet forholdsvis høje i nogle Aar, medens Landbrugspriserne ligger paa et langt lavere Niveau. Landbrugeren klager over at skulle betale dyrt for de færdige Varer, han har Brug for, men at skulle sælge sine Produkter til den billige Pris.“ Det er en Opfattelse, som ogsaa blev gjort gældende fra dansk Side paa denne Konference, og en Opfattelse, som i høj Grad gælder for Danmark. Hvis vi f. Eks. ser paa den sidste foreliggende Prisindex, saaledes som den er udregnet af det landøkonomiske Driftsbureau, ser vi, at det sidste Index for Landbrugsprodukterne ligger paa 143, medens det f. Eks. for Bygningsmaterialer ligger helt oppe paa 199 og for Maskiner og Redskaber, altsaa for Varer, som skal bruges af Landbruget, paa 171.

Det er et Misforhold, som vi fra vor Side mener det er nødvendigt at faa udlignet, fordi det ikke er Udtryk for et sundt og naturligt Forhold mellem Priser og Produktionsomkostninger, og det er vor Opfattelse, at de Forslag, der foreligger til Behandling her i Dag, baade det oprindelige Lovforslag og de Ændringsforslag, som er stillet til det, ikke vil udligne, men tværtimod vil kunne skærpe dette Misforhold. Vi tror nemlig ikke, at det er muligt at sænke Priserne

gennem Toldforanstaltninger. Vi tror ikke, at de Virksomheder, der ikke har været i Stand til at nedbringe deres Produktionsomkostninger under Trykket af en udenlandsk Konkurrence, vil kunne gøre det, naar denne Konkurrence beskæres gennem en forøget Told.

Vi mener derfor, at det er med fuld Ret, naar vi i Betænkningen har sagt, at en Politik, som gaar ud herpaa, i Virkeligheden modvirker den Deflationspolitik, som man fra Regeringens Side har sat ind paa og søgt at gennemføre i det sidste halve Aar. Det ærede Medlem Hr. Stauning hævdede sig, da han kom ind paa dette Afsnit af vor Betænkning, til en Voldsomhed, som i Virkeligheden var urimelig. Men Kvintessen, Hovedpunktet i det ærede Medlems nye Politik er jo Gennemførelsen af de foreslaaede Importafgifter, som — saa kan det ærede Medlem sige, hvad han vil — alligevel er noget nyt baade for ham selv og for det Parti, han tilhører. Det gaar jo almindeligvis saadan, at Konvertitter er særlig voldsomme, naar de skal forsvare deres Sag eller angribe de Synspunkter, de nylig har forladt. Dersom det ærede Medlem havde skænket den Betænkning, vi har skrevet, lidt mere Opmærksomhed, dersom det ærede Medlem havde ment, at den var lidt mere underholdende, end han vilde give det Udseende af, vilde det ærede Medlem have forstaaet, at det Afsnit af Betænkningen, vi har skrevet, aldeles ikke kan forklares paa den Maade, som det ærede Medlem vilde gøre det. Thi naar vi tror, at en Politik som den, det ærede Medlem og ligeledes det konservative Folkeparti nu gør sig til Talsmand for, i Virkeligheden vilde forsinke den Prisfaldspolitik, som vi mener, det er nødvendigt at gennemføre paa alle Omraader af Samfundslivet, saa kan man med Rette sige, at den af det ærede Medlem forfægtede Politik er en Uret mod de Samfundsklasser, som har været Genstand for denne Deflationspolitik, mod Embedsmændene, mod dem, som er henvist til social Forsorg, fordi man netop kan forsvare den Politik, som er ført overfor disse Samfundsklasser, ved at henvise til Prisfaldet og til, at Pengenes Købeevne bliver større med de faldende Priser. Naar man da paa visse Omraader vil gennemføre en Politik, som har modsat Virkning, saa kan det med Rette siges, at en saadan Politik er i Modstrid med den Deflationspolitik, som Regeringen i øvrigt er gaaet ind for.

Der foreligger altsaa her til anden Behandling en Betænkning fra det nedsatte Udvalg, hvis Udgangspunkt er det fra konservativ Side oprindeligt fremsatte Lovfor-